

NICOLAE VASILE

Zâna și Viața

roman

Cuvânt-înainte: Ion C. Ștefan

ARCEANA

București – 2017

Motto

EDITURA AREFEANA
Str. Pazon Maria, nr. 1, București
Tel.: 021 639 27 21 / 0721 983 623
e-mail: arefeana@gmail.com

Editor: Ion C. Ștefan

Lector: George Vlaicu

Coperta și tehnoredactarea: Dan Aniza

Copyright © Nicolae Vasile, 2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VASILE, NICOLAE

Zâna și viața : roman / Nicolae Vasile ; cur. înainte:
Ion C. Ștefan. - București : Editura Arefeana, 2017
ISBN 978-606-8143-84-2

I. Ștefan, Ion C. (pref.)

821.135.1

UN TEHNOCRAT CU TALENT LITERAR

Inginerul Nicolae Vasile este un tehnocrat, datorit
cu harul creației literare.

Profesor universitar, cu un doctorat în științe teh-
nice, acum conduce el însuși doctoratele altor aspi-
ranți la gloria științifică.

Este membru al Academiei de Științe Tehnice,
membru al Societății Scriitorilor Târgovișteni, pre-
cum și al Uniunii Ziariștilor Profesioniști.

Ca scriitor, a publicat eseuri, romane, studii filo-
sofice, poezii, dintre care amintim: *Punctul de spri-
jin*, *Echilibrul Marinarului*, *Reinventarea omului*, *Omul
ciclic*, *Taxa lui Caron*, *Dominoul iubirii*, *Grădina Dom-
nului* – și altele, apărute la editurile: Bibliotheca,
Arefeana, AGIR, Mediamira, Electra ș.a.

Este competent în toate aceste domenii și, ca edi-
tor care i-a tipărit în ultimii ani mai multe volume,
pun garanție pentru talentul și inventivitatea sa, în
care îmbină elementele reale cu altele imaginate,
care ar fi putut avea loc. Scrisul lui este firesc, antre-
nant, convingător, modern – mai ales în romanele
de dragoste, așa cum ar fi *Dominoul iubirii*. *Raiul* și
actualul *Zâna și viața*.

Respect p... E vorba de o construcție subtilă, desfășurată pe două planuri: preafrumoasa Zâna transferă termenul superlativ generalizat în substantiv propriu. Ascensiunea acestei fete, provenită dintr-o familie modestă, spre calitatea și profesia de actriță, este marcată de succese, dar și de insatisfacții, generate de două căsătorii ratate.

În planul al doilea apare, ca o compensație, Alex, bărbatul ideal potrivit structurii ei sufletești – om de știință și scriitor talentat. Drumul mai departe, în comun, al celor doi este dirijat logic și sentimental. Alesul de-acum are, la rândul său, un parcurs de glorie ca elev, student, om de știință și apoi scriitor de succes.

Deși întâlnirea celor doi pare întâmplătoare, în cadrul unei echipe de teatru de amatori, unde ea este regizor, iar el elaborează scenarii, potrivite specificului acestui grup de intelectuali rafinați, care își dedică o parte a timpului liber artei, acțiunea romanului se desfășoară antrenant și convingător.

Liantul între cei doi devine Maestrul: profesorul ei de la teatru, un monument de actor, regizor și scenarist, căruia cei doi îi pregătesc o monografie reprezentativă.

Este cult, rafinat, înțelept și blând, model pentru cei mai tineri, stăruind pentru fericirea celor doi. Zâna are tot mai multă încredere în talentul și profilul moral al lui Alex: „Contez pe părerea ta. Ca romancier, ești unul dintre cei mai buni!” – îi spune Zâna, spre final, lui Alex. Este afirmația care confirmă și întărește reuniunea sufletească și artistică dintre cei doi. Autorul are o subtilă metodă de

dinamizare a întregii acțiuni: sfârșitul unui capitol se face cu câteva exclamații mobilizatoare, dinamice, referitoare la o persoană sau un sentiment, pentru ca începutul capitolului următor să preia expresia care întărește sentimentele celor doi, dând întregului roman o forță cursivă, ca a unui izvor de munte, căruia nu-i poți opri înaintarea; tocmai de aceea, capitolele romanului nu au titlu, ci alunecă unul după celălalt, într-o atractivitate tot mai accentuată, până la final, unde, contrar altor cărți ale lui Nicolae Vasile, este fericit, pe măsura dorinței festive a cititorului.

Iată cum o minunată lume artistică se îmbină cu rigurozitatea celei științifice, într-un cuplu ideal, de reciprocitate și iubire sinceră.

Distinsul scriitor Nicolae Vasile este un mare meșter al romanelor de dragoste și mă aștept de la el la noi surprize. Îi urez mult succes, fiindcă se află pe un drum ascendent, spre gloria deplină!

Ion C. ȘTEFAN,

Membru al Uniunii Scriitorilor din România

– Mărine! Mărinee! Mărineee!... Haide odată, vino încoa, las-o dracu'! Poți s-o vezi și altă dată, că doar nu pleacă d'acolo!

– Băi, fraților, chiar are ceva, pare mai mare decât e, parcă nu se mai termină! Cât am lucrat la ea, și m-am tot suit pe schelele alea, nu mi se părea așa! Are ceva special în ea, această ciudățenie făcută de noi, nu iese normal din pământ, ai impresia că țâșnește de undeva, din adâncuri!

– Păi, înainte o strica schelele alea! Nu o vedeai bine din cauza lor.

– Dar ce ai, mă, ai înnebunit? Ai luat-o razna, sau ai devenit și tu artist? Hai la o bere, c-om mai discuta noi acolo!... Pe mine, cel mai rău mă doare că s-a terminat și nu știu de unde o să mai iau un ban de acum încolo. Cine dracu' o mai plăti vreo lucrare așa de mare p'aci?...

– Câte o bere de fiecare, aci, băiatu'! Dar repede, că mor de sete! Vezi, să nu fie halbele alea jumate spumă, că doar nu ne-ai găsit pe noi proștii satului, să-ți plătim aer!

– Vineee băiatu'! Acuș, acuș!...

– Bunăăă! Bravo, băiete!

– Mamă, mamă, după o treabă terminată, ce-aș mai vrea o femeie! De la o vreme, numa' la femei mi-e gândul.

— Dar, Mărine, tu crezi că vreo femeie te-ar vrea pe tine?

— De ce să nu mă vrea, mă, de ce? Ce sunt ciu-mat? Uite-l pe bărbosu' ăsta al lu' Brâncuși, îl caută femeile p'aci cu sutele! Artiste, scriitoare, modiste, neveste de miniștri, neveste de bogătani, toate-l caută! E una de prin Irlanda, care s-a mutat de tot aci. A învățat și românește! Umblă toata ziua prin sat, teleleie, îmbrăcată cu o ie ponosită. Când mai vine și el p'aci, tot strigă după el „Ia-mă de nevestă, ia-mă de nevestă, ia-mă de nevestă, Constantine!...”

— Da, mă, dar el e artist, lucrează cu capu', cu ide-ile, nu ca noi, cu târnăcopul!... Ăștia sunt mult mai căutați de femei!... ăsta a gândit coloana aia care nu se mai termină. Pentru el a fost simplu s-o gân-dească până-n cer, dar pentru noi, care o construim, este imposibil s-o facem. Deci, noi suntem ăia proș-tii, neputincioșii, nu el!

— Băi, dacă s-a născut unul ca el p'aci, o fi ceva special în pământul ăsta, în aerul pe care-l respi-răm, în fructele pe care le mâncăm!... Poate că s-o găsi ceva din minunăția acestor locuri și-n noi, și-n urmașii noștri, și-n urmașii urmașilor noștri, că asta se transmite!

— Băi, prost sau deștept, putincios sau neputin-cios, tot găsesc eu o femeie, dar vreau să găsesc una, așa, mai specială, pe care s-o iau de nevestă. Vezi, și eu mă gândesc la urmași!

— Doamne ferește!... Bate-n lemn, Mărine!... Chiar vorbești serios?

— Da mă, vorbesc foarte serios.... Să am și eu femeia mea acolo, de câte ori am chef... sus pe ea!... Ce e rău în asta?...

— Băi, fraier mai ești!... Asta e la început!

— Hai, măi, le știți voi pe toate! Și... cum o să fie după aia?

— Păi, ba mă doare mijlocul, ba este mama bol-navă, ba este bunica pe moarte! Uite așa, tu cu femeie, tu fără femeie!

— Asta nu este nimic, măi Mărine, să vezi când o-ncepe cu bisericeala!... Ba e postul Paștelui, ba al Sântămăriei, ba al Crăciunului! O să inventeze ea și posturi care nu există!

— Și ce dacă este post, mă, n-o să mănânc carne și lapte! Doar n-o să mor eu de foame!

— Da, dar nici nu te culci cu nevasta!

— Cuuum?...

— Așa cum auzi! Dacă nimerești una d'aia biseri-coasă, cu mamă și bunică așîșderea, nu pupi femeie o jumate din an.

— Mama lor de femei! Să nu prind una d'asta la mine în casă. O să-i spun de la-nceput. Să știe că omul face regula în casă. Ca să fiu sigur că înțelege, nici n-o să le las să-mi boteze copiii. Să nu mai neno-rocească și p-alții din generațiile viitoare!

— Ești foarte curajos! O să mai vedem noi atunci! Mai luăm o bere?

— Mai luăm, Mărine... Dacă o s-o ții cu însură-toarea, nu știu dacă te va mai lăsa nevasta la bere cu noi.

— S-o creadă ea! Băiatuu, încă un rând!...

Este o vorbă românească, referitoare la alegerea nevestei, care este să fie a ta, vine și de la curu' Pământului!... Și... a lu' bietu' Mărin... a venit!...

O chema Eufrosina. Lui nu prea i-a plăcut numele ăsta, nu suna chiar românește, cum era el obișnuit cu femeile de prin sat, dar atunci nu mai gândea la nimic. Îi venise sorocul, îi luase Dumnezeu mințile. Se supunea cu plăcere la toate vrerile ei. Chiar nu se simțea bine, când ea nu dorea ceva special de la el. Abia mai târziu a conștientizat că are o soacră grecoaică, care își botezase fiica, pe nevasta lui, cu un nume grecesc, ce se traducea prin veselie, voioșie. Nevasta lui chiar așa era! Plină de viață și bună voie, iubitoare față de toți, de copii, de părinți și nu în ultimul rând față de soțul ei, neaoșul Mărin. Eufrosina era o încântare pentru toată familia și chiar pentru cei din jur.

Primul semnal negativ din familie a apărut când Mărin, consecvent cu ideile lui, s-a opus categoric botezului fiului său, primul venit pe lume. Bărbatul, plin de el, amintindu-și discuția cu amicii lui de bere, constatare că viața sa, de „cap de familie” evoluă exact pe făgașul prevestit de aceștia. Soacră-sa, grecoica, foarte bisericoadă, îi inspirase și fiicei sale același comportament și exista pericolul ca acesta să se prelungească și spre copii. De aceea, masculul feroce din el, luase hotărârea fermă, să oprească aceste manifestări religioase din familia sa.

La al doilea copil, o fată, soacra a pus la cale o strategie. Știind, de la prima naștere, excesul de bună dispoziție al ginerelui său, scăldat pe deplin în alcool, a mers ea la oficiul stării civile și a înregistrat,

pentru nepoțica sa, două nume, unul comun, obișnuit prin sat, dar și unul grecesc, Hrisanty, care înseamnă „floare de aur”.

Furia lui Mărin a fost de nedescris. Pacea lui cu soacra s-a terminat pentru totdeauna, iar pentru soție era un prim avertisment. Supărarea a trecut, totuși, repede datorită celei mici, de o drăgălășenie extremă, cu buclele ei blonde, inspirându-i tatălui său numele de „Zâna”. De atunci, el numai așa i-a zis.

Pentru ca să termine ceea ce începuse deja, conștientă fiind, oricum, de stricarea iremediabilă a relației cu ginerele său, grecoica a făcut și pasul următor. Într-un moment bine ales, în bună colaborare cu un preot local, i-a botezat creștinește pe cei doi copii. Pentru ea, Dumnezeu era mult mai important decât pacea cu ginerele său.

– Doamne! Doamnee! Doamneee!... Ajută-i pe acești copii!